

Ikoniija se je pririla z redečimi očmi:
— Spi še dete!

To je bila zapreka. Kdo bi mogel biti tako trdega srca, da bi zdaj zbudil otroka?

Ko pa je minilo kake četrt ure in ko se je s kupice začelo kaditi in rosa se dvigati s trave, vstal je pop ter šel v hišo. Vsi so obmolknili, nihče se ni ganil niti z ušesom, in pop je vstopil v sobo.

Dolgo je gledal mirno in brezskrbno vest, kako je spala. Stopil je pod ikono ter molil k Bogu, potem pa odločno šel k postelji. Položil je otroku roko na čelo:

— Mara, dete moje, vstani!

Deklica si je otrla oči ter jih odprla. Globoko je vzdahnila ter gledala z velikimi, nedolžnimi črnimi očmi popa.

— Kako lepo se mi je sanjalo, oče!

— In kaj se ti je sanjalo, hčerka?

— Sanjalo se mi je, kako da sem v nekem velikem mestu, pa kako da so tam velike, velike hiše; pa kako da se vozim na zlatem vozu, pa vse se je zibal, kakor od vladike!

— Pa zdaj pojdeš, hčerka, v božjem imenu, v Belgrad, — je rekel pop ter se silo raztegnil usta. — Tam boš videla vse to.

— Belgrad!? — je dejala dekllica ter se spremenila v obrazu in srce ji je zakucalo.

— Vstani!... vsi te čakamo... — je rekel pop ter zbežal iz sobe.

Potem je vstopila Ikoniija z drugimi ženami in čez kake četrt ure so pripeljale jokajè dekllico, ki se je tudi sama kopala v solzah.

— Pa kaj se cmihate ve, ženske, in silite otroka, da se joče? Vi tudi druga ne znate! — je dejal Aksentije Smiljanič ter si obrisal z rokavom solzo.

Miéo je prinesel Marin kovčeg in ga porinil v seno pod sprednji sedež. Pop je poljubil Maro:

— Pojdi z Bogom, Marica! Naj ti on pomaga!

Potem so začeli vsi po vrsti poljubljati dekllico in nazadnje jo je Ninko odnesel, kakor da sta ji dve leti. Rekel ji je, naj se prekriža, ter jo položil na voz. Potem se je še sam prekrižal ter se vse del poleg nje in ji zašepetal:

— Poljubi še enkrat očeta in mu reci: blagaslovi me!

Ona se je nagnila z voza k popu ter mu podala roko:

— Blagaslovi me, oče! — in naslonila je ustnice na uvelo popovo roko.

Žene so si zakrile oči, možje strugajo s palicami po prahu in gledajo na drugo stran v plot.

Nastala je tišina.

Pop je položil obe roki na Marino glavo ter začel šepetati.

In ko je vzdignil in vzravnal glavo, je zaklical Ninko kočijašu:

— Udri!

Konja sta šla. Pop je stopil k vozu ter se hodè objel s kum-Ninkom in dejal:

— Čuvaj mi dete, pri tvojem življenju in pri samotvorcu Bogu!

Ninko je prijel dekllico z roko pod pazduho ter jo potegnil k sebi, a konja sta začela dirjati. Mara se je obrnila k očetu in prestrašeno zavpila: »Nečem v Belgrad, nečem!« Ali slab ji je bil glasič. Ni čul tega niti pop, niti kum Ninko, niti kočijaš.

(Nadaljevanje prihod.)

LAHKO NOČ! FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Kakor bleđa nunica
med zvezdami lunica
plove, tiho jih zroč —
Lahko noč!

Dušica moja nebo —
kako bi zaspala, kako? —
Zvezdic, želj ima tisóč —
Lahko noč!

In kar se jih v duši iskri,
glej, vsem kraljica si ti —
Deklica, angelj cvetoč —
Lahko noč!

Da sem pod nebom oblak,
razplakal bi se junak,
zrosil ob oknu plačoč —
Lahko noč!

Pevce tvoj južnih kancon
ah, gleda zaman na balkon —
V srcu žge ogenj žgoč —
Lahko noč!

PRED MADONO. UTVA. TRST.

Pred Madonino podobo
tvoja ljuba nekedanja
lučico svetlo prižiga,
misli in o tebi sanja.

Da Madona bi nezvesto
srce ti spreobrnila,
da bi ji ljubezen tvojo
zapuščeni povrnila.

In Madona jo posluša,
se smehlja ji, jo umeje
in stotero mladih upov
v srce ji ljubeče seje.

BORIS GODUNOV. A. S. PUŠKIN. PREVEL EDVIČ.

IV.

Misail in Barlaam, meniha-postopača, Grigorij Otrjopjev, oblečen posvetno, krčmarica.

Krčmarica. S čim naj vama postrežem, častita starca?

Barlaam. S tem, kar nam je poslal Bog, mati: imate vina?

Krčmarica. Kako ne, očeta sveta, takoj prinesem. (Odide.)

Misail (Grigoriju). Kaj se pa tako držiš, tovariš? Vidiš litavsko mejo, do katere si tako želel priti.

Grigorij. Dokler ne bodem v Litvi, ne bom miren.

Barlaam. Kaj se ti je pa Litva tako priljubila? Glej, midva, oče Misail in jaz grešnik, odkar sva ubežala iz samostana, ne misliva na nič: Litva, Rusija, Peter ali Pavel, vse jedno... če bi le bilo vino... no saj že gre.

Misail. Dobro si govoril, oče Barlaam.

Krčmarica (pride). Tukaj imate, častita očeta. Pijta na zdravje!

Misail. Hvala, mati. Bog te blagoslovi. (Pijejo. Barlaam začne peti pesem: »Kako živeli smo v Kazanu mestu«. Grigoriju): Zakaj pa vendar ne pomagaš peti in ne pomagaš piti?

Grigorij. Nočem.

Misail. Prostemu volja...

Barlaam. ... a pijanemu raj, oče Misail! Izpijmo kozarček na zdravje krčmarice! (Poje: »Mladič dobri nehoté...«) Vidiš, oče Misail, kadar pijem, ne ljubim treznih. Pijanost in ponos si nista brata. Če hočeš živeti tako, kakor mi, ki prosimo milostinjo, dobro, če ne — pa pojdi k vragu: Veseljak ni prijatelj duhovniku.

Grigorij. Pij, toda govori pametno, oče Barlaam! Če ne, boš videl, da znam o pravem času tudi jaz govoriti, kakor gre.

Barlaam. Kako naj govorim pametno?

Misail. Pusti ga no, oče Barlaam.

Barlaam. Kak pustež pa je to! Sam se pridruži za tovariša, ne veš, kdo je, ne veš, odkod je, potem se pa še zbreza. (Pije in poje: »Mlad menih gre v samostan.«)

Grigorij (krčmarici). Kam pa pelje ta cesta?

Krčmarica. V Litvo, moj dobrotnik, k Lujovim goram.

Grigorij. Je-li daleč do Lujovih gor?

Krčmarica. Ni zelo daleč, do večera bi se moglo priti tja, če bi ne bilo carskih pregrad in stražnikov.

Grigorij. Kake pregrade, kaj pomeni to?

Krčmarica. I nekdo je ubežal iz Moskve, in zapovedano je, ustaviti vsakega in ga preiskati.

Grigorij (za-se). Na, tu imaš vraga.